

Sumljivi randevu

Dovolite mi najprej nedolžno vprašanje: Kam bi se postavili in čakali v podzemlju dvanajstmilijonskega mesta, da vas prijatelj zlahka najde? Naj vam olajšam odgovor: v kraju Zahodni Šindžuku, ob vhodu in izhodu podzemeljske železnice. Sicer je prostor poln majhnih prodajaln, ima pa to prednost, da ni popolnoma zaseden. Tu in tam se človek lahko nasloni na zid. Zlahka vidi, kdo stopi iz podzemeljske. In kdo stopi vanjo. Pa tudi sicer, v katero smer hitijo ljudje. Hodniki in stopnišča v podzemlju vodijo v glavnem v razne veleprodajalne ali pa k postajam nadzemeljskih železnic.

S prijateljem sva se zmenila za osmo uro zjutraj. Ob tej uri še velik del Tokija drema. Laže je najti kotichek. In našel sem ga in stal in računal z zamudo. Pravijo, da so se mi oči zaradi dolgega bivanja na Daljnem Vzhodu nekam zožile. Res, da me ima ta ali oni Japonec za potomca Japoncev na Havajskih otokih: lice je zahodnjaško do določene mere, ne popolnoma. Tisti, ki me poznajo, vedo, da moja japonščina nima akcenta, ker naša blaga slovenščina tudi nima akcenta, vsaj takšnega ne, kot ga poznajo veliki narodi. Toda če na preprosto vprašanje neznanega Japonca odgovorim v preprosti tokijski japonščini, ki je vsem razumljiva, potem se ali zahvali za odgovor ali pa me še enkrat pazljivo pogleda. Če se strahotno ne motim, je v tem ponovnem pogledu zaobsežen stavek: spet eden, čigar oče je najbrž Amerikanec, mati pa Japonka.

Tudi če bi se v tem pogledu motil, se moram vrniti na prostor pred podzemeljsko železniško postajo. Roke imam v žepu športnega suknjiča. V podzemlju ni vetra, ki danes razsaja po tokijskih cestah.

»Dobro jutro,« me naenkrat sune v pozornost mlad ženski glas.

Ozrem se napol v levo. Vzravnam se, kot se spodobi za enak japonski odgovor:

»Dobro jutro!«

Zagledava se drug v drugega. Z nasmeškom me vpraša:

»Ali niste računovodja gospod Ban?«

Zdaj se tudi jaz nasmehnem:

»Ne, gospodična, nisem ne računovodja ne Ban.«

»Oh, oprostite! Gospod Ban je včeraj telefoniral našemu podjetju, da me bo čakal prav ob tej uri na tem mestu.«

»Ni problema, gospodična! Najbrž ga boste našli kjer drugje v tem podzemlju, morda na drugem koncu te dolge podzemeljske.«

»Oprostite!« reče še enkrat in drug drugemu se prikloniva.

Ura je osem deset. Potipam zgornji žep suknjiča, da se prepričam, ali nosim s seboj izkaznico, ki jo moramo nositi - menda celo v posteljo - vsi ne-Japonci. Hm! Danes je nimam; vem, zakaj. Zamenjal sem težji suknjič za lažjega in pozabil vtakniti vanj izkaznico. Če te najdejo brez nje, te odvedejo v policijsko stražnico, da ugotovijo, kdo si. Možnost, da si neznani terorist, tudi ni izključena, se pravi na policijski strani. Instinktivno potipam svojo spodnjo čeljust: ne, brade nimam. In glej, pred menoj stojita dva policista in tisti večje postave me nagovori - japonsko:

»Oprostite - ali ste videli kje tukaj starejšega tujca? Po telefonu nas kliče: pravi, da mu srce peša. Da je v Šindžuku, a kje, nam ne more povedati.«

»Deset minut že stojim tukaj in čakam prijatelja. Nobenega tujca, tudi starejšega, nisem videl.«

Oba strumno pozdravita in se zahvalita za informacijo. Pravzaprav sta me že v začetku strumno pozdravila - znamenje za okoli stoječe, večno radovedne -, da sta na vljudnostnem obisku. Če bi v tem hipu po kakem računalniku lahko videla mojo dušo, bi je najbrž ne razumela: s »Hvala ti!« sem se oddolžil svojemu angelu varuhu. Bil sem namreč brez osebne izkaznice...

Na uri je osem šestnajst. Zamuda se mi zdi normalna. V tako velikem mestu se na cestah in pod njimi naenkrat pripetijo nesreče, ki jim sledijo zamude.

Osem dvajset. Zmeraj več ljudi izstopa iz podzemeljske. Nedaleč od mene se ustavi mlada gospa z vozičkom in ljubko deklico v njem. Nekaj išče in išče in ne more najti. Prestrašena se obrne name:

»Prosim, pazite za trenutek na otroka. Pozabila sem torbico z denarjem pri blagajni zgoraj. Takoj bom nazaj.«

Pritegnem voziček. Skušam se nasmehnuti deklici v njem. Ona pa me samo gleda, gleda. Po japonsko jo skušam tolažiti. Zdi se mi, da ji bo vsak trenutek šlo na jok.

»Mama bo takoj nazaj!«

Nimam pojma, kakšen obraz imajo japonski očetje, ko hočejo svoje otroke umiriti. Kakšne besede rabijo pri tem? Nimam pojma. Deklica me še zmeraj gleda. Ustnice se ji začnejo čisto rahlo kriviti. Upam, da ne bo vpila. Nimam nič proti joku. Vem, da kakih deset metrov od mene prodajajo bonbone. A ne smem se premakniti. Sicer me lahko obtožijo ugrabitve ...

Z desne strani me naenkrat nagovori znan glas, ki pa ni glas prijatelja, ki ga čakam:

»Halo pater! Voziček in otrok se Vam lepo prilegata. Vas smem fotografirati?«

»Ne, ne, ne!« skoraj zaječim in si z desnico zastrem obraz. V naslednjem trenutku je dekličina mama nazaj.

»Našla sem denarnico. O, hvala, hvala, hvala Vam!«

»Gospa, Vaša deklica je odlično vzgojena: niti enkrat ni zajokala!«

Gospa skloni glavo in tiho reče:

»Nema je.«

Tistega japonskega znanca na moji desni ni več. Gneča ga je vzela. Saj je dober človek, toda odkar je dobil prvo nagrado za najboljšo fotografijo v letu 2006, zmeraj hodi okrog z aparatom, ki mu včasih kar visi z vratu.

Osem šestindvajset. Rad bi se umaknil v kak manj izpostavljen prostor, a so vsi zasedeni. Torej čakam na istem mestu. Spomnim se, kar mi je zaupal starejši jezuit, že dolga leta na Japonskem: »Če ne zmoreš potrpežljivosti, se vrni s prvim letalom tja, od koder si prišel.«

Kar bo najbrž držalo. Ob osem trideset bo pol ure čakanja. Naj nadaljujem? Iz žepa potegnem pismo, v katerem je črno na belem, da se srečava ob 8:00AM pri vhodu v podzemeljsko. Še enkrat pogledam tekst: točno, ob osmih zjutraj pri vhodu v podzemeljsko. Še enkrat pogledam tekst: točno, ob osmih zjutraj pri vhodu v podzemeljsko, zahodni Šindžuku - v soboto. A danes je - petek... Saj

razumete!